

Arrest

nr. 38 199 van 4 februari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister belast met Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 30 november 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 28 oktober 2009 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die loco advocaat X verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 augustus 2009 dient verzoekster voor haarzelf en haar dochter een visumaanvraag in, in functie van gezinshereniging met verzoeksters moeder en stiefvader die in België verblijven.

1.2 Op 28 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 40 ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag ontving op naam van P.P., geboren op X, van Thaise nationaliteit en B.P., geboren op X, van Thaise nationaliteit om respectievelijk hun

moeder en grootmoeder T.W., geboren op 12/03/1964, van Thaise nationaliteit, en hun stiefvader en stiefgrootvader V.D., geboren op 08/04/1969, van Belgische nationaliteit, in België te vervoegen; Overwegende dat er geen enkel document werd voorgelegd waaruit blijkt dat mevrouw P. geen enkele vorm van inkomen geniet in eigen land; Overwegende dat er geen bewijzen van afhankelijkheid werden voorgelegd waaruit blijkt dat mevrouw P. en haar dochtertje afhankelijk zijn van haar moeder en stiefvader in België. Bijgevolg is op onvoldoende wijze aangetoond dat betrokkene ten laste is van haar moeder en stiefvader in België. Bijgevolg worden de visa geweigerd.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen, van de artikelen 40 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het EVRM en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het vertrouwensbeginsel in administratie en de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster voert tevens de kennelijke beoordelingsfout aan omdat aan verzoekster op de ambassade nooit werd medegedeeld dat zij middels neerlegging van documentatie haar financiële afhankelijkheid van haar moeder en Belgische stiefvader diende aan te tonen, dat elke rechtsonderhorige die zich wendt tot een administratie moet kunnen vertrouwen op correcte informatie, dat verzoekster in bijlage van het verzoekschrift de bewijzen voorlegt aan de hand van rekeninguittreksels, dat zij hiermee aantoonde “met gemak” deze bewijzen te kunnen voorleggen die haar echter nooit werden opgevraagd door het bevoegd ambassadepersoneel, dat de beslissing bijgevolg werd genomen met miskenning van het vertrouwensbeginsel, dat de bestreden beslissing eveneens artikel 8 van het EVRM schendt, dat de beslissing niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 8, §2 van het EVRM, dat immers de inmenging van de staat niet kan gerechtvaardigd worden in een democratische samenleving, noch noodzakelijk, noch proportioneel is tot het vooropgestelde doel en dat de beslissing hierover eveneens slecht gemotiveerd is, dat verzoekster beantwoordt aan alle wettelijke vereisten van artikel 40 van de Vreemdelingenwet en de beslissing niet op adequate en voldoende wijze is gemotiveerd.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“2.1- De bestreden beslissing stelt:

Zie bijlage, stuk 1.

2.2 Enig middel genomen uit de schending van :

- art. 2 en 3 van de wet van vijf 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen;
- artikel 40 en 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestigingen de verwijdering van vreemdelingen met betrekking tot de verplichting van motivering van de beslissingen die op basis van deze wet worden genomen;

- artikel 8 van het EVRM;

- kennelijke beoordelingsfout;

- de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het vertrouwensbeginsel in administratie en de zorgvuldigheidsplicht;

Doordat de bestreden beslissing zich beperkt tot het stellen dat er onvoldoende is aangetoond dat betrokkene ten laste is van haar moeder en stiefvader in België;

Dat de bestreden beslissing stelt dat er geen bewijs wordt geleverd dat verzoekster geen inkomen heeft in Thailand noch dat zij financieel afhankelijk zou zijn van haar moeder en Belgische stiefvader;

Terwijl, er dient te worden gewezen op het feit dat één van de beginselen van behoorlijk bestuur inhoudt dat men erop moet kunnen vertrouwen dat de informatie die door de administratie wordt gegeven correct is en volledig;

Dat verzoekster zich verschillende malen heeft begeven naar de Ambassade teneinde een volledig dossier in te dienen;

Dat hierbij een veelvoud aan documenten werden gegeven, die gelegaliseerd moesten worden, vertaald dienden te zijn...; Dat de moeder van verzoekster en haar stiefvader die in Thailand op vakantie waren haar hierbij eveneens hebben vergezeld;

Dat echter nooit aan verzoekster werd medegedeeld dat zij het vervuld zijn van deze voorwaarde diende te bewijzen middels neerlegging van enige documentatie;

Dat het personeel van de Ambassade, tot wie verzoekster zich heeft gewend om haar aanvraag tot visum gezinshereniging te kunnen indienen, haar ervan op de hoogte had dienen te brengen van het feit

dat zij moest bewijzen dat zij financieel afhankelijk is van haar moeder en schoonvader, alsmede van het feit dat zij hieromtrent geschreven bewijzen dienen te worden voorgelegd;

Dat elke rechtsonderhorige die zich wendt tot een administratie er echter op moet kunnen vertrouwen dat haar de correcte informatie wordt gegeven;

Dat dit een basisbeginsel is van behoorlijk bestuur dat in dit dossier werd geschonden;

Dat het feit dat er helemaal geen bewijzen in die zin werden gevraagd ten volle tot uiting komt in het feit dat verzoekster in bijlage aan huidig verzoekschrift rekeninguittreksels neerlegt waaruit blijkt dat zij zeer regelmatig geld ontvangt van haar moeder en schoonvader;

Dat het correct is te stellen dat bij het nemen aan de bestreden beslissing de administratie niet op de hoogte was van deze informatie, doch dat verzoekster echter slechts wenst aan te tonen dat haar financiële afhankelijkheid met gemak zou kunnen worden aangetoond, indien hierover vragen zouden gesteld zijn door het bevoegd Ambassadepersoneel;

Dat immers verzoekster houder is van een bankkaart van ING, meer bepaald rekening (...) op naam van haar moeder;

Dat in bijlage de uittreksels worden neergelegd van deze rekening van 01 januari 2008 tot november 2009, waarbij duidelijk wordt vermeldt dat er enerzijds (enkel!) stortingen worden doorgevoerd door de Heer V. en dat er anderzijds (enkel!) afhalingen gebeuren met een bankkaart in Bangkok;

Dat, aangezien de moeder van verzoekster op permanente wijze in België verblijft, het duidelijk is de verschillende afhalingen worden uitgevoerd door verzoekster;

Dat uit bovenstaande elementen ten overvloede blijkt dat de beslissing ongegrond is, oordeel dat een beoordeling ten gronde zou vereisen, maar eveneens dat deze werd genomen met miskennis van het vertrouwensbeginsel, controle die door Uw Raad kan worden uitgevoerd;

Dat aangezien de bestreden beslissing werd genomen met schending van voormeld beginsel, deze vernietigd dient te worden;

Doordat de bestreden beslissing zich beperkt tot het stellen dat er onvoldoende is aangetoond dat betrokkene ten laste is van haar moeder en stiefvader in België;

Terwijl uiteindelijk, de beslissing tot weigering van visum gezinshereniging van verzoekster, beslissing totaal in strijd is met hetgeen wordt voorgeschreven in artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens;

Dat artikel 8 van het EVRM stelt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat derhalve, het EVRM het principe bevestigt van het recht op respect voor de privé en het gezinsleven;

Dat het feit van bij zijn familie te kunnen blijven, dat de kern is van het gevoelsleven en het sociaal leven, inbegrepen zit in het recht op het privé en gezinsleven in de zin van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens;

Dat zelf jarenlang in België heeft verbleven; Dat zij haar familie in België terug wenst te vergezellen, meer bepaald haar moeder en haar stiefvader, personen van wie zij financieel afhankelijk is;

Dat er inmenging is van de Belgische Staat, door de afgifte van een beslissing tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging, in de uitoefening van het recht op bescherming van het privé en het gezinsleven van verzoekster en van haar familie;

Dat een staatsinterventie in dit fundamenteel recht slechts kan aanvaard worden indien deze interventie beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in paragraaf 2 van artikel 8 EVRM, te weten dat deze tussenkomst wettelijk voorzien is, meer bepaald dat deze een toegankelijke wettelijke basis heeft in het nationaal recht en dat zij in voldoende mate voorzienbaar is, en dat deze interventie slechts kan plaatsvinden in het kader van de doelen die worden opgesomd in artikel 8 §2 en ten laatste, dat deze noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving;

Dat deze voorwaarden cumulatief zijn;

Dat deze voorwaarden, gezien het uitzonderingen betreffen op het recht op het respect voor het gezinsleven, restrictief dienen geïnterpreteerd te worden;

Dat, in dit geval, niet aan deze voorwaarden voorzien in artikel 8 §2 voldaan zijn;

Dat men niet kan inzien hoe een dergelijke inmenging zou kunnen worden gerechtvaardigd in een democratische samenleving; dat zijn nog noodzakelijk, noch proportioneel is tot het vooropgestelde doel; dat het evenwicht tussen de belangen van het recht op bescherming van het privé en familiaal

leven en het belang van de Staat om de toegang tot het grondgebied te reglementeren niet in evenwicht is;

Dat de bestreden beslissing derhalve op dit punt eveneens slecht gemotiveerd is;

Terwijl, bij wege van conclusie, de bestreden beslissing niet op adequate en voldoende wijze gemotiveerd is;

Dat, inderdaad, verzoekster beantwoordt aan alle wettelijke vereisten die zijn vooropgesteld door artikel 40 van de wet van 15 december 1980 om de afgifte te bekomen van een visum gezinshereniging in België;

Dat de motivering die wordt gebezigd door de tegenpartij teneinde tot de beslissing tot weigering van afgifte tot visa totaal onvoldoende is en ongepast is;

Dat de tegenpartij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, bevestiging en de verwijdering van vreemdelingen met betrekking tot de verplichting van motivering van de beslissingen die op basis van deze wet worden genomen, artikel 40 van dezelfde wet van 15 december 1980 alsmede artikel 8 van het EVRM heeft geschonden;

Dat de tegenpartij dus een beslissing heeft genomen met schending van een beginsel van behoorlijk bestuur;"

2.2 In de repliekmemoirie verwijst verzoekster naar de middelen zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en dienen deze middelen *"als integraal hernomen te worden beschouwd"*.

2.3 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van de afgifte van het visum-gezinshereniging wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster geen enkel document heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij geen enkele vorm van inkomen geniet in eigen land en evenmin bewijzen voorlegt van afhankelijkheid van haar moeder en stiefvader waardoor verzoekster onvoldoende aantoonde ten laste te zijn van haar moeder en stiefvader in België.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag tot een visum-gezinshereniging, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekster betwist niet dat zij bij haar aanvraag tot een visum-gezinshereniging geen stukken heeft ingediend die haar financiële afhankelijkheid hadden kunnen aantonen doch zij verwijt verweerder haar niet of onvoldoende te hebben geïnformeerd en verweerder zou deze stukken niet hebben opgevraagd. Artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet bepaalt: *"De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen. (...)"*

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt: “§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen; (...)”

Verzoekster dient een visumaanvraag in op grond van gezinshereniging met haar moeder en artikel 40bis, §2, 3° bepaalt duidelijk dat verzoekster dient aan te tonen ten laste te zijn van haar moeder bij wie zij zich voegt. Verzoekster betwist niet dat zij geen bewijzen heeft ingediend om aan te tonen ten laste te zijn van haar moeder die in België verblijft en bij wie zij zich wenst te voegen. De Raad stelt op grond hiervan vast dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de minister tot het besluit komt dat “er geen enkel document werd voorgelegd waaruit blijkt dat (verzoekster) geen enkele vorm van inkomen geniet in eigen land” en dat “er geen bewijzen van afhankelijkheid werden voorgelegd waaruit blijkt dat (verzoekster) en haar dochtertje afhankelijk zijn van haar moeder en stiefvader in België”. Voor de beoordeling van de wettelijkheid van een bestuurshandeling dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en rekening te houden met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. Verzoekster betwist niet dat zij geen bewijzen heeft ingediend om aan te tonen dat zij ten laste is van haar moeder en stiefvader waardoor evenmin wordt betwist dat verweerder de beslissing heeft genomen op grond van juiste feitelijke gegevens. De Raad wenst te benadrukken dat hij enkel bevoegd is een wettigheidstoetsing uit te voeren en dat hij niet vermag zijn oordeel over de feiten in de plaats te stellen van het bestuur. Aangaande de wettigheid van de bestreden beslissing komt het de Raad niet onredelijk voor dat verweerder op basis van de hem gekende gegevens besluit dat verzoekster onvoldoende aantoonde ten laste te zijn van haar moeder en stiefvader in België die zij wenst te vervoegen. Het komt de Raad dan ook voor dat verweerder zijn beslissing heeft gestoeld op een correcte feitenvinding en dat hem tevens geen onzorgvuldigheid bij het onderzoek naar de specifieke situatie van verzoekster kan verweten worden.

Waar verzoekster een schending van het vertrouwensbeginsel aanvoert, merkt de Raad op dat er slechts sprake is van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de vreemdeling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen (RvS 6 september 2006, nr. 162.331). Verzoekster zet niet uiteen op welke wijze aan die voorwaarden is voldaan. Het loutere feit dat verzoekster een visumaanvraag indiende, houdt niet het recht in om een visum-gezinshereniging te verkrijgen wanneer op geen enkele wijze wordt aangetoond door de aanvrager dat aan de voorwaarden zoals gesteld in de Vreemdelingenwet wordt voldaan. Het vertrouwensbeginsel brengt evenmin mee dat het vertrouwen, dat zou zijn gewekt door het ambassadepersoneel, zou moeten leiden tot het nemen van een onwettige beslissing door de gemachtigde van de minister. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

De beslissing waarbij aan verzoekster de afgifte van een visum-gezinshereniging wordt geweigerd, is op zorgvuldige wijze genomen. De gemachtigde van de minister heeft nagegaan of aan de voorwaarden van het “ten laste” zijn van de referentiepersoon is voldaan. Verweerder heeft niet onzorgvuldig gehandeld door vast te stellen dat verzoekster geen bewijzen heeft ingediend die het “ten laste” zijn zou kunnen aantonen, hetgeen ook niet wordt betwist door verzoekster. Verweerder heeft terecht, binnen de hem toegekende bevoegdheid en met in achtneming van de gegevens waarover hij beschikte, beslist om aan verzoekster de afgifte van een visum-gezinshereniging te weigeren. Uit de motivering van de bestreden beslissing en de stukken van het dossier blijkt geen kennelijke beoordelingsfout.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Waar verzoekster de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 blijkt dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied toe te laten. Verzoekster heeft in het kader van haar visumaanvraag beroep gedaan op artikel 40ter juncto artikel 40bis (zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster is bijgevolg onderworpen aan de bepaling van artikel 40, §2, 3° van de Vreemdelingenwet en dient aldus aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden als kind van de vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot verblijf. Verzoekster toont niet aan dat het determinerend motief, namelijk dat zij op onvoldoende wijze aantoonst ten laste te zijn van haar moeder en stiefvader in België, kennelijk onredelijk is. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé- en gezinsleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (RvS 1 juni 2006, nr. 159 485; RvS 26 april 2006, nr. 157 953; RvS 30 april 2004, nr. 130 936; RvS 9 juli 2003, nr. 121 457). Artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140 105). De bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoekster opnieuw een visum aanvraagt en de stukken die zij thans voorlegt, alsnog indient. De tijdelijke (verlengde) scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Wat de aangevoerde schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet betreft, verzuimt verzoekster in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt, minstens valt de kritiek ter zake samen met de hiervoor besproken grief betreffende de schending van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN